

Osallistuin 5.8.2017 puolimatkan kilpailuun Otepäässä, Virossa. Halusin Ironman-sarjan kisaan vuoden takaisten Kööpenhaminassa saamieni mukavien kokemusten sekä tietenkin hyvän Expo-tarjonnan takia. 70.3 tarkoittaa puolimatkaa, se on siis kisan kokonaismatka maileina.

Otepää sijaitsee Etelä-Virossa Pyhäjärven rannalla. Majoituskapasiteettia on ympäristössä varsin kohtuullisesti, etenkin, kun Suomesta on helppo mennä paikalle omalla autolla, eikä majoituksen ole siis pakko olla ihan vieressä. Itse vuokrasimme huvilan 40 km päästä Võrun kaupungista. Rekisteröityminen oli Ironman-tapaan edellisenä päivänä, ja pakollinen info oli samoin kisa edeltävänä päivänä klo 12, joten paikalle täytyi matkustaa hieman ennakkoon. Me vietimme yön laivalla, josta pääsimme lähtemään jo ennen aamuseitsemää kohti Otepäätä ehtien näin hyvin ajoissa paikalle. Auton sai hyvin parkkiin kisa-alueen reunalle.

Kilpailijoita oli noin 700, ja mukaan pystyi ilmoittautumaan vielä päivää ennen kisa. Suomalaisia oli lähtölistan mukaan ilmoittautunut 28. Osallistujia tuntui olevan runsaasti ympäri Eurooppaa. Expo ei ollut yhtä laaja kuin olin toivonut, vaan selvästi suhteessa kisan kokoon, ja esim. Ironman-kamaa oli esillä rajoitetusti. Info ei ollut kovin yksityiskohtainen, mutta kaveri puhui aivan loistavasti ymmärrettävää amerikkaa. Rekisteröityminen sujui ilman jonotusta ja pakollisen kansainvälisen lisenssin olisi voinut ostaa kymppillä siinä samalla, jos en olisi hankkinut sitä jo kotimaasta. Virossa aiemmin käymättömänä minussa herätti hilpeyttä rekisteröitymisen yhteydessä, kun tyttö tiskin takana huusi kirjekuorta kaivavalle kollegalleen selvällä Jousenon murteella viis yks yheksä!

Fillareiden tsekkaukset ja sisäänvienti alkoi ajallaan klo 16 – sekin tehdään jo edellisenä päivänä. Samalla vietiin pyöräily- ja juoksuvarusteet telineisiin roikkumaan. Tässä kisassa T1 ja T2 olivat samassa paikassa, mikä helpotti logistiikkaa ja myös kannustajan roolia. Sateinen sää vähän huolestutti, mutta pussit olivat muovisia, ja kun ne hirtti hyvin kiinni, kamat pysyivät kuivina, vaikka joutuivat roikkumaan siinä lähes vuorokauden. Koko polkupyörää ei saanut peittää, mutta kriittiset kohdat sai. Muovikassit tuntuivat kestäneen hyvin paikoillaan kuminauhavirityksilläni tangon ja satulan sekä laukkujen päällä, kun kävin ne aamulla irrottelemassa. Alueelle saa siis mennä aamulla tarkistamaan varusteensa ja vaikka lisäämään jotain, sillä sille on varattu pari tuntia ennen starttia. Alue oli hyvin vartioitu, ja sinne ei ollut mitään asiaa ilman kilpailijarannekettä.

Märkäpukua sai käyttää, ja yleensäkin Pyhäjärven vesi on elokuussa kuulemma riittävän viileää siihen. Lähtö tapahtui rullaten, eli ajanotto käynnistyi siitä, kun veteen pääsi, eikä tarvinnut rynnäätä eikä uida ruuhkassa. Tavoiteajat oli merkattu jonotusalueelle varsin selkeästi ja ihmiset taisivat noudattaakin niitä. Uintireitti oli selkeästi merkitty eri värisillä isoilla poijuilla. Reitti kiersi saaren, mikä tuntui oikein kotoisalta. Harmillisesti nyt vain tuuli kovaa suoraan selältä, ja iso aallokko hidasti tosissaan menoa. Jokunen osallistuja diskattiinkin liian kauan kestäneen uinnin takia. Maksimiaika 1 h 10 min oli kyllä ihan inhimillinen, suorastaan reilu.

Vaihtovarusteluun oli teltat naisille ja miehille erikseen, joten halutessaan olisi voinut vaihtaa täysin kuivat kamat päälle uinnin jälkeen. Varustepussi heitettiin aina teltasta tultua simppelellä järjestäjille. Pyörätelineet olivat ihan telttojen vieressä tenniskentällä, josta poistuttuaan pääsi jo muutaman metrin päästä pyörän päälle. Ylämäkeä ei ollut heti vaihdon jälkeen, vaan vasta reitille päästyä, mikä oli varsin miellyttävää.

Jos uinti oli mäkinen, niin oli pyöräilykin! Reitti oli kaksi edestakaista pistoa valtatieä pitkin Kanepiin. Otepään alue sijaitsee ylängöllä, ja koko ajan mentiin ylös tai alas. Nousumetrejä 90 km:n matkalla kertyi Garminin väittämän mukaan 742. Vertailun vuoksi, että esim. 73 km Taipalsaarella tuotti taannoin 540 m nousua. Asfaltti oli pääsääntöisesti erinomaisessa kunnossa, eikä ainakaan minun kohdalleni sattunut letkoja tai ruuhkaa. Sain rauhassa ajaa omaa vauhtiani, joka oli siinä 30 km/h tienoilla tällä kertaa. Kova tuuli tuntui myös pyöräilyvauhdissa. Huoltopisteet olivat reitin alkupäässä Otepäässä ja käännöspisteessä Kanepissa. Pullojen ojentelijoita oli erinomaisen riittävästi, vesi oli vesi eestiksikin ja spordijook sen vaihtoehto, ja vessaan pääsi jonottamatta. Tosin pehmeä hiekka vessojen edessä tukki klossit, joita olikin sitten temppu saada kiinni polkimiin. Lähdin matkaan yhdellä ainokaisella pullolla tankojen välissä, ja vasta sen lähestyessä tyhjyyttä otin huollosta pullon ja täytin sillä tankopullon. Tämä toimi oikein hyvin. Pullot olivat sponsorilta peräisin tässä kisassa, mutta täydenmatkan kisoissa kannattaa ilman muuta lähteä matkaan tyhjin pullotelinein, että saa kerättyä mahdollisimman paljon Ironman-pulloja!

Juoksun alku oli minulle yhtä tuskaa, koska ilmeisesti pyöräilyn mäet olivat käyneet pohkeisiin, joita pakotti hirvittävästi ensimmäisten kolmen juoksu-kilometrin ajan. Oli pakko kävellä ja venytellä, mutta se onneksi helpotti. Mäkiä oli myös juoksuosuudella ihan tarpeeksi, ja niitä käveltiin porukalla. Liikenteestä ei ollut haittaa, sillä reitti oli suljettu autoilta sekä pyöräilyssä että juoksussa. Reitit olivat myös hyvin kauniita. Juoksureitti kiersi Pyhäjärven kahdesti. Huolto oli noin kolmen kilometrin välein juoksumatkalla, ja vesi ja spordijook jälleen avuluaasti ojennettuina tarjolla. Myös kokista sai, mikä on kovasti minun mieleeni. Tässä voisivat kotimaankin kisajärjestäjät terästytyä! Oli siellä jotain kiinteääkin syötävää, mutten ajatellut mitään, koska itse en käytä. Joku aina kannusti ja kommentoikin suomeksi, mikä oli tietysti hauska lisä! Juoksumatka oli vähän ylipitkä 21,5 km, mikä oli rehellisesti tunnustettu, vaikkakaan ei etukäteen kerrottu.

Maali oli Ironman-tyyliin juhlava, siellä oli valokuvaajia, ja mitali iso ja tyylikäs. Heti maalin jälkeen oli hyvää ruokaa tarjolla lähes jonottamatta. Suihkuun olisi pitänyt mennä kylpylähotellin tiloihin ja se olisi maksanut erikseen, joten moni näytti tyytyvän Pyhäjärven hyväileviin aaltoihiin, kuten minäkin. Jossain piti olla porealtaita, mutten löytänyt niitä. Street wear –pussin sai nopeasti – niitä hoitavat tytöt olivat jo valmiiksi kaivaneet sen esiin, kun näkivät numerolappuisen kilpailijan lähestyvän! Vaatteiden vaihtoon oli teltat tarjolla. Finisher-paita oli mielestäni tyylikäs ja laadukas. Ott tarkoittaa karhua, otepää karhunpäättä, ja se näkyi sekä mitalissa että paidassa ynnä muussa tilpehöörissä.

Kisan jälkeen vietimme vielä pari päivää Virossa, mikä oli aivan liian vähän! Võrun kaupunki mahtavine hiekkarantoineen ja luontopolkuineen olisi vaatinut syvällisempää tutkimista (mieheni teki mieli lähteä kiertämään ilmeisesti toistakymmentä kilometriä pitkää merkittyä reittiä, mutta sattumoisin en halunnut tällä kertaa...). Tarton kaupunki lähellä Otepäätä ansaitsisi sekin useamman päivän tutustumisen, mm. upouusi Viron kansallismuseo, joka on moderni rakennus entisen sotilaslentokentän kiitoradan jatkeella. Kannattaa huomioida, että lähes kaikki museot ovat maanantaisin kiinni. Olimme tietenkin juuri maanantaina menossa Tarttoon, mutta onneksi syrjemmältä löytyi avoinna oleva valtava ilmailumuseo, jossa oli perheen lentokonefriikin mukaan varsin kattavasti esillä kylmän sodan aikainen kalusto kautta maailman, joukossa yksi entinen suomalainenkin hävittäjä! Myös yliopiston kasvitieteellinen puutarha oli avoinna, ja ehdottomasti tutustumisen arvoinen kohde.

Vuonna 2018 Ironman 70.3 Otepään ajankohta vaihtuu kesäkuun 16. päivään ilmeisesti uuden Tallinnan täysmatkan (Ironman Tallinn 4.8.2018) takia. Jos vain aikataulu sallii, niin lämpimästi suosittelen osallistumaan Otepään kisaan, sillä kokemus oli miellyttävä matkustamisen helppouden, juohevasti sujuneiden järjestelyjen, Viron edullisen hintatason, ystävällisten ihmisten ja upeiden maisemien ansiosta!

Sanna Aalto